

let, som min ærede Kollega fra Odense (W. Pedersen) saa vel som jeg principielt dele de almindelige Anskuelser, der ere udtalte af det ærede Flertal dels i Betænkningen og dels ogsaa nu af Udvalgets meget ærede Ordfører. Det vil sige, vi dele disse Anskuelser, saafremt de skulle finde Anvendelse paa en Lov af almindelig Art og en blivende Lov; men da dette Lovforslag umiskjendelig er af en kort Varighed og er bestemt til at skulle have og har Karakteren af en Veilighedslov, tro vi, at almindelige Principer, hvor almengheldige de end kunne være ved Love af almindelig Art, ikke overfor en Veilighedslov finde en lignende Anvendelse. Vi tro, at ved en saadan Lov gjælder det fremfor Alt om ret at vurdere den Veilighed og de særlige Forhold, der have betinget Lovforslagets Fremkomst, og ved Overveielse deraf skjønne vi ikke rettere, end at der i Virkeligheden her foreligger i alt Fald nogen Opfordring til at hjælpe Paantagere, der sidde i mere eller mindre beheftede Eiendomme og med dyre Laan, til at komme ind under billigere Laanvilkår. Nu er det ganske vist Spørgsmaalet, om dette kan betragtes for at være en Opgave for Staten at give en kraftig Impuls til, at de billigere Pengenvilkår, der ere fremfaldte paa Pengemarkedet, saa vel ved Konverteringen af vor Statsgjæld som af andre samvirkende Faktorer — jeg siger, om det i Virkeligheden kan siges at være en Opgave for Staten at give en kraftig Impuls til denne Benyttelse af et billigt Pengemarked, der maatte og ret sandsynlig kun vil have en kortere Varighed. I Betragtning af, at der gives ikke saa Eiendomsbesiddere, der sidde med dyre Laan og i Liden som disse sikkerlig befinde sig under ret trykkende Forhold, have vi dog ikke kunnet negte, at der fra Statens Side vilde kunne være nogen Opfordring til at tage sig af den Opgave at lette eller i det Hele at fremfalde en Forbedring i en ikke uvigtig Samsundsfaktors Stilling. Naarlig overfor Jolt, der ere forsigtige, betænsomme og maatte ogsaa mindre vel orienterede i den Slags Ting, overfor den Klasse af Eiendomsbesiddere have vi ikke turdet negte, at dette Lovforslag, naar det blev til Lov, kunde have en maatte ikke ganske ringe Indflydelse paa deres Stilling, og denne Opgave fra Statens Side, som vi ikke have troet ganske at kunne se hørt fra, er dog betinget af, at det Offer, der skulde gives derfor, ikke bliver uforholdsmæssig stort. Hvorvidt man kan gaa i Retning af dette Offer, bliver det næste Spørgsmaal. Ogsaa her kan naturligtvis være delte Meninger. Vi have dog troet, at dette Offer ret beset maatte ikke blev saa overordentlig stort. For

det Første maa man jo ikke glemme, at alle de Laaneoperationer, der ville komme i Gang i Henhold til dette Lovforslag, naar det bliver ophøiet til Lov, jo for en stor Del ikke vil komme i Stand uden denne Lov, og for saa vidt bliver det Afkald, Staten giver paa Stempelindtægten i disse Tilfælde, jo uden Betydning, da det er et Afkald paa en Indtægt, som ellers ikke vilde komme til Stede. For det Andet have vi troet, at det heller ikke burde overses, at en meget stor Del af de Laaneomsætninger, som finder Sted og ville finde Sted i den meget korte Tid, hvori Loven skal gjælde, for en væsentlig Del hidrører fra Konverteringsloven, og da denne Lov alt paa anden Maade har bragt Staten en stor Fordeel, synes Staten eller Statskassen saa meget lettere at kunne gjøre dette Offer, da den dog gjennem Konverteringsloven har fremfaldt Laaneomsætninger, som ellers ikke vilde have fundet Sted, og har faaet en Indtægt, som den ellers ikke vilde have faaet, en upaaregnet Indtægt, som det egentlig er billigt, at den giver Afkald paa. Vi have derfor ogsaa i saa Henseende troet, at Offret ikke var større, end det var forsvareligt at hde; og, som jeg begyndte med at sige, vi have derfor stillet os venligt til Lovforslaget, dog i en vis Henseende betinget, nemlig bestemt betinget af at de af os stillede Vædringsforslag blive vedtagne.

Det første af disse gaar ud paa at gjøre denne Lov til en ren og skær Veilighedslov endnu i en højere Grad end selve Lovforslaget, idet vi foreslaa, at Tidrummet, hvori det skal gjælde, indskrænkes fra 24 til 15 Maaneder, altsaa saa nær til Halvdelen. Naar vi ikke have indskrænket det fuldstændig til Halvdelen, til et Aar, ligger det i, at derved vilde maatte ikke saa Debitorer blive affkaarne fra at komme ind under Loven, idet alle de, der have et Mars Opsigelse, ikke ellers kunde falde ind under Loven. Vi have derfor anset det for nødvendigt at nedtætte Tidrummet til 15 Maaneder. Det andet Vædringsforslag søger at hæve den Tvivl, der med stor Styrke kom frem ved Lovforslagets 1ste Behandling, og som fjernes ved den her foreslaaede Vædring, hvorefter det kommer til at hedde: "Obligationer i samme Eiendom, hvorfor samme Debitor hester". — Vædringsforslaget under Nr. 3 gaar ud paa en Tilføining, hvorved den Indvending, som ved 1ste Behandling ogsaa fremkom imod Lovforslaget med Hensyn til, at Gebyret skulde betales forud, bliver hævet. Vædringsforslaget under Nr. 4 søger ligeledes at hæve et Misbrug, der kunde tænkes at fremkomme ved Panteat-